

denne Sag. Nu er der jo imidlertid fra anden Side kommet Udtalelser, som skulde antyde, at man baade inden for det ene og det andet Partis Rækker haabede paa, at der, hvad den ærede Finansminister jo ogsaa gav sin Tilslutning, virkelig skulde komme alvorlige Forhandlinger i Stand i et Fællesudvalg, og der faldt der Udtalelser blandt andet fra det ærede Medlem for Frederiksborg (L. Dinesen), hvorefter han mente, at det da ogsaa vilde være i Samklang med hans Partifæller saavel her i Tinget som i det andet Ting. Dertil ønsker jeg dog at sige, at jeg vel med ham og det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) deler dette Ønske om, at vi maa komme til et Resultat, men jeg deler ikke det Syn paa Landstingets Stilling til Sagen, som fik sit Udtryk fra hans og andre ærede Medlemmers Side. Naar jeg i det hele taget nærer Tvivl om, at vi ville naa til et Resultat, er det, fordi den Imødekommen, som efter min Opfattelse er vist fra Landstingets Side i denne Sag, er bleven mødt med saa liden Velvilje, at man jo her baade tidligere og endnu i Dag — med Undtagelse af nogle enkelte Ord fra den ærede Minister — har talt, som om Landstinget havde vist sig absolut uden Vilje til at faa noget ud af Sagen. Der er jeg ikke enig med de to ærede Medlemmer. Da jeg nu har den samme Opfattelse af dette Spørgsmaal som Landstingets Flertal, vil jeg gerne motivere dette lidt nærmere. Naar man paastaar, at Landstinget ikke har været imødekommende, saa maaler man med en gal Alen. Vi staa her over for Spørgsmaalet om at forandre vor Toldlov, og de to Ting have her en diametralt modsat Opfattelse; det ene Ting ønsker at faa Toldloven forandret i frihandlerisk Retning, det andet Ting ønsker at faa den forandret i beskyttelsesvenlig Retning. Det Lovforslag, som fra Landstinget er sendt ned til os, betegner nu utvivlsomt i det hele og store nærmest en Ændring, som vil gaa i Retning af, hvad Folketinget ønsker, og det er dog noget, man hernede i og for sig burde paaskønne. I Stedet for taler man højt om Landstingets Umedgørlighed. Nej, Ulykken er den, at naar man staaer over for Betragtningen af dette Spørgsmaal, maaler man, som jeg før sagde, med en gal Alen. Man tager som Udgangspunkt den Forstaaelse, som var naaet — ja, den var ikke en Gang naaet, men kun paa Vej til at blive naaet — mellem en tidligere Finansminister og Folketinget, en Forstaaelse, som her i Tinget fik Tilslutning

fra nogle af de forskellige Partier. Det ærede Medlem for Frederiksborg (Dinesen) mente, at den ogsaa havde Flertal inden for den Gruppe, hvortil jeg hører; i alt Fald havde der aldeles ikke været forhandlet virkeligt om en Forstaaelse med de Medlemmer, der ikke delte hans Opfattelse, saa den Tilslutning, der var naaet, betød, at man var utaalmodig for at faa Sagen videre, og havde ikke saa meget at sige. Og saa meget er i hvert Tilfælde vist, at med Hensyn til det nuværende Folketings Højre og dets Stilling til Sagen ved man foreløbig intet. Det var altsaa en begyndende Forstaaelse mellem Regeringen og Folketinget, udelukkende udgaaet af Forhandlinger mellem Folketinget og den daværende Regering paa Basis af, at Folketinget begyndte med, som det altid gør, at skrue sine Fordringer op til et rent Maksimum, og Regeringen, som meget gerne vilde have et Resultat, gik da meget vidt i sine Indrømmelser. Nu sagde ganske vist den ærede Ordfører, at Regeringen lovede, at den vilde gøre sin fulde Indflydelse gældende for at faa det opnaaede Kompromis igennem Landstinget. Jeg mindes ikke, i hvilken Form disse Udtalelser faldt den Gang, men saa meget tror jeg at mindes, at Regeringen i alt Fald ikke under de Forhandlinger, den førte med Folketinget eller med Folketingets Udvalg, gjorde noget eneste alvorligt Forsøg paa at bevare sin Kontakt med det Flertal i Landstinget, som den skulde have med, og deraf fulgte jo atter, at da Sagen kom op til Landstinget, kunde den ikke opnaa Tilslutning hos Flertallet deroppe. Deraf fulgte, at dette Grundlag ikke kunde føres igennem. Den med Folketinget opnaaede Forstaaelse kan man derfor ikke med Spor af Ret tage til Udgangspunkt, naar man vil tale om, hvorvidt det ene eller det andet Ting viser Imødekommen. Nej, det eneste Udgangspunkt, som i saa Henseende gælder, er vor nu bestaaende Toldlov. Den kunne vi ønske forandret — det er vist alle enige om. Der er mange Mangler, mange Ubehjælpeligheder i den, og der kunde tænkes en rigtig god Forandring af vor Toldlov, hvorved man holdt Beskyttelses- og Frihandelsspørgsmaalet for saa vidt ude, ved saa vidt muligt at bevare status quo, og dog vilde man kunne faa en Reform, som alle kunde være tjente med. Hvis man saa ved Siden deraf gik til en Ændring, der førte med sig, at den ny Toldlov kom til at indeholde mere Beskyttelse end den nuværende, kunde jeg indrømme, at saa havde